

Erdélyi Mopedtúra 2019 élménybeszámoló

Megint egy őrült ötlet, megint egy szép kihívás, csatlakoztam hát a biztos indulókhoz. A többiekhez hasonlóan a felkészülést már hónapokkal az indulás előtt elkezdetem. Szorgalmasan próbáltam kitalálni, hogy melyik moped képes a súlyom alatt a meghatározott kritériumokat teljesíteni. Nevezetesen:

- GPS szerinti 40-es utazó
- elfogadható mászókéesség akár helyből
- Mindezt max 50eFt-ból

Könnyen belátható, hogy a feladat nem egyszerű, de talán nem is lehetetlen. Babetta fronton viszonylag jól el vagyok látva, kezdtem tehát ezekkel. A mopedrally-t is megjárt piros 207-esemet Bencsik Tomi értő kezeire bízam, aki installált rá felezőt, igazított a hengeren, kipufogón komolyabb beömlőt gyártott...stb. A motor így jól vette a gázt, viszonylag erős is lett, de csak 20 és 35 km/h között. Habár szívesen mentem volna vele, éreztem, hogy így is kevés lesz.

Jött a következő ötlet, Babetta 210, működő 2 sebességgel. A próbákon egész ígéretesnek tűnt, de persze szépen lassan csúszni kezdtek a váltások és hiába szerelgettem, igazán jó sosem lett. További félelmem volt, hogy a hegyekben túl sokat fog 2-esbe váltáskor csúszni a kuplung és naponta kellene 4000 Ft-os pófákat cserélni. Ez sem fért hát bele a koncepcióba.

Volt otthon egy Piaggio Bravom is fix hajtással, de az még a tuningolt 207-es Babettánál is gyengébben teljesített. Pedig futómű, fék, váz tekintetben is magasan verte a keleti csodát. Közben persze vészesen fogyott az idő, és kezdődött a kapkodás. Képeken, videókon ígéretnek tűnt a variátoros Peugeot 103, így gyorsan vettem is egy masszív, postás kivitelűt. Természetesen nem volt indítható, így nem tudtam kipróbálni. Cserébe legalább olcsó volt. Pár órás küzdelem után életet leheltem bele egy kör erejéig, használhatónak tűnt, de érezhetően sokat kellett volna dolgozni rajta, hogy a túrán bevethető legyen.

Ekkor, a túra előtt kb 1 héttel jött Taki (mentő)ötlete, hogy vegyem meg az egyik Piaggio-ját. Elsőnek a sárga postás SI-t ajánlotta, ami teljesen átnézve, felújítva, friss alaplóméretes hengerrel, kis karburátorral várta a bevetést, ő viszont egy másikkal tervezett indulni. A motor némi trükközéssel (hosszabb végáttétel, előre tett blokk) tudta, amit kell. Próba nélkül elutaltam hát a lóvét és csak indulás előtti este vette, birtokba a vasat. A gáton megejtett teszt megmutatta, hogy harmonikusan dolgozik ugyan, de erősnek semmilyen jóindulattal nem mondható, így megint én leszek a leglassabb Viszont tény, hogy ez a gép messze jobb volt, mint amikkel eddig küzdöttem. ☺

Kapott egy gyors légszűrő tuningot, egyeztettük a felszerelést és felmálháztuk a gépeket. Másnapra 300+ km volt kitűzve. Tomi ekkor észlelte a hátsó kerék lógását, ami – tekintve, hogy mennyi pénzt, munkaórát tolt a gépbe – annyira elvette a kedvét, hogy azon melegében fel is adta a túrát. Maradtunk 4-en és Taki belengette, hogy mi lenne, ha hagynánk az egészet és/vagy csinálnánk valami értelmesebbet. ☺ Szerencsére a lelkesedésemből sikerült kicsit rá is ragasztanom, így reggel Tomosos Józival kiegészülve robogtunk is a határ felé.

Rögtön az elején fura hangok jöttek az SI-ből, majd le is állt. Taki gépe is meg-megállt, de egy idő után a két Piaggio szépen, stabilan kezdett teljesíteni. A határon csatlakozott Babettás Tibi is az 1 sebességesre alakított 210-essel. Arad után megállatunk és mindkét srác szerelésbe kezdett. A Babetta benzincsapjánál okádta a benzint, a Tomos pedig hátul túl volt pakolva, így a csomagtartó adta meg magát. Takival ott legyeskedtünk körülöttük tettetve, hogy segítünk. ☺ Miután Tibi egy hirtelen

mozdulattal beöntötte a benzint abba a táskába, ahol a benzint nem szerető dolgait tárolta, valamint Józsi komplett pótblokkjának! is találtunk egy jobb helyet, tovább is indultunk.

Az első komolyabb emelkedőkön rögtön kirajzolódtak az erőviszonyok, a két Tibi vad motortolásba kezdett. Ekkor futott át először az agyamon, hogy mi lesz itt később a hegyeken, ha egy pár 100 méter magasa dombra is már toljuk a motorokat. Elhessegettem a negatív gondolatokat és száguldottunk tovább a murvás utakon. Felfelé a tekerés, pókozás, lökés, tolás, Z-ben haladás tetszőleges kombinációjával tudtam pár 10 méter előnyre szert tenni a Babettát szolgálisan toló másik Tibihez képest. ☺ Egy nagyobb emelkedőn megálltunk ügyeskedni, Tibi lánckereket cserélt, én pedig hátrébb tettem a blokkot. Érdemi javulás nem történt, de csak feljutottunk. Ezután próbáltunk átvágni egy másik hegyen is, ami viszont zsákutcának bizonyult. Megfordultunk, integettünk a traktorral dolgozó favágónak, majd rá 100 méterrel blokkolt a hátsó kerekem. Sok mindenre fel voltunk készülve, volt nálunk mindenféle hajtás, pofák, rugók, bovdenek, fékalkatrészek, de itt csak pingvinezni tudtunk, ez bizony fatal error. Persze a hegyek közepén, nuku térerő, nuku kíséret.

Nah, akkor nagy levegő és improvizáljunk. Mivel este volt, Taki elment sátorhelyet keresni, én pedig leintettem a közeledő erdészeti traktort, hogy vigyen már le, ameddig tud. Szerencsére a favágó nagyon készséges volt és örömmel segített. A többiek átvették a csomagokat, majd együtt feldobtuk és rögzítettük a megsántult mopedet a tolólapra.

Lementünk a táborig, ahol szisszent a sör és pár perc múlva már a legnagyobb haverok lettünk. Természetesen semmilyen közös nyelvet nem beszéltünk, de megbeszéltük, hogy a moped marad, jövők majd érte, legyenek szívesek vigyázni rá. Közben vezettem a traktort, fotózkodtunk, iszogattunk és persze egyre jobban beszéltünk egymás nyelvén is.

Taki is befutott a jó hírrel, 3 km-re talált sátorhelyet. Megittunk egy búcsú pohárral, majd séta a táborig. Térerő persze végig nulla.

Gyors sátorállítás, majd indult a tervezés. Szegeden maradt az autóm, azzal meg tudnám menteni magam. De az 300 km-ra van... Megbeszéltük, hogy Taki kimegy a faluba értekezni és megpróbál valakit rábeszélteni, hogy üljön be az autóba és jöjjön értem,

sajnos nem járt sikerrel. Megbeszéltük hát, hogy reggel mindenki indul a dolgára, ők folytatják a túrát, én pedig elrejttem az erdőben a csomagjaimat, majd sétálok, stoppolok, haladok Szeged felé. Készültem is a hősies, romantikus gyaloglásra az erdőben, sőt kicsit vártam is, mivel jó hűvös volt, víz kaja is maradt a hátizsákban, a táj is gyönyörű. 500 méter után meg is állt egy autó és kérdezték, hogy a faluba tartok-e. Nem tudtam ellenállni, hagytam magam megmenteni. ☺ A faluba érve vad telefonálgatásba kezdtem és szerveztem magamnak fuvart Szegedre. Taki is hívott, majd 10 percre rá a patak másik partján utólértek. Tibi észre is vett és nevtünk azon, hogy „gyalog” jobban haladok. Elhatároztam, hogy a mentést könnyítve elsétálok Facsádra, ami azért egy nagyobb város. Igen ám, de ez úton 32 km, légvonalban viszont csak 20-25. Viszont volt vagy 6-8 órára rá, legalább meglesz a mai sport, kihívás. Jól fel is tankoltam folyadékból, kajából és minden földi jóból, ami szerintem segíthet eme kiemelkedő sportteljesítmény elérésében. ☺ Elszánt ábrázattal gyalogolni kezdtem, amikor 300 méter után megállt mellettem egy fehér furgon és a vezetője csak annyit mondott: Faget? Hét lehet ennek ellenállni? ☺ Út közben kiderült, hogy a furgon a helyi Magazinok (kis boltok) kenyérneppere, így kisvártatva vad kenyérterítésbe kezdtünk. Minden környékbeli faluba elmentünk, pakoltuk a kenyeret, ahol pedig nem volt Magazin, ott dudálással ment az értékesítés. Közben beszélgettünk, megvitattuk a helyi problémákat, különbségeket, majszoltunk a friss kenyeret és kolbászt valamilyen házi sajttal.

Így esett, hogy minimális gyaloglással sikerült az erdő közepéből a 40 km-re lévő Facsádra kijutnom, miközben elvegyülhettem a helyiek között. Itt jegyezném meg, hogy ilyen vendégszeretet, segítőkészséget itthon nem nagyon tapasztaltam. A hazaiak is gyorsan befutottak és elvittek Szegedre, ahol jött a telefon, hogy Taki mopedje is megállt. A fényképen pedig látszott, hogy ez is végzetes meghibásodás, alkatrész nélkül javíthatatlan. (Kitört a hengerből egy darab) Eddig 2 nap, 3 kiesett moped. Tomival ellentétben mi így is a folytatás mellett döntöttünk, így bepakoltam minden fellelhető Piaggio alkatrészt – közte egy komplett motort is - az autómbe és utánuk eredtem. Eseménytelen út után este 10 körül értem a favágókhoz két hatalmas palack sörrel, ahonnan elhoztam a kis sárga mopedet, begyűjtöttem az erdőben elrejtett csomagokat, majd éjfél körül landoltam a táborban. Reggel kicseréltük a sárgában a hátsó kereket, amivel ugyan iszonyú rövid lett a végáttétel, de a 30-ra csökkent végsebeségért cserébe igazi hegymászó bajnok lett belőle. Taki pedig átnyergelt a fehér Bravora, ami ugyan nem variátoros, de szerinte így is kellően ütőképes. Ezt kipróbálandó a csapat elindult a Transalpina aljában található bazársorhoz. Petrozsény után kezdődtek a komolyabb

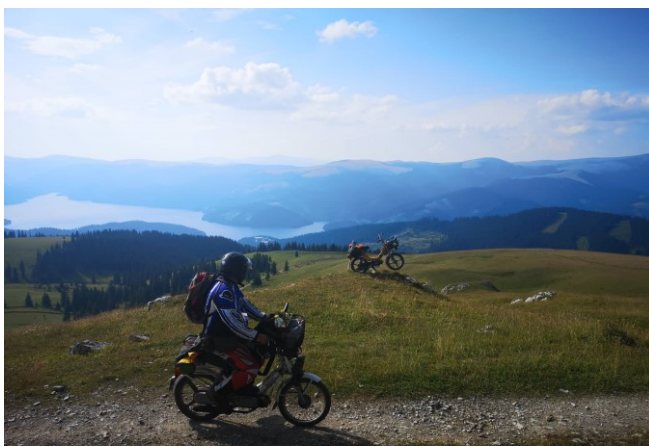
emelkedők, amelyeket Tibi a Babettával nem is tudott hosszas tolás nélkül abszolválni és Takit is húzni kellett a végén a Tomossal. Mindeközben én kipakoltam és felmálháztam a sárgát a bazársoron, hiszen az volt a terv, hogy az autót 3 napra itt hagyjuk és magashegyi mopedtúrára indulunk. Dolgom végeztével épp a főtt kukoricát majszoltam, amikor teljesen kimerülve befutott Taki és kijelentette, hogy esélytelenek vagyunk a Transalpinara, hacsak...nem mentjük át a zöld motorról a komplett hajtást. Szerelésbe kezdtünk és 1 órán

belül készen volt a „Szupermoped”. Tibi viszont elkeveredett és végül úgy értékelte, hogy a Babetta nem képes a mutatványra, így hazaindult.

A Tranalpina gyönyörű volt, mint mindig, szorgalmas pedálozással, némi tolással, mondhatni simán feljutottunk. Majd a csúcsról visszagurulva tovább motoroztunk Keletre a Vidra tó felett a gerincen vezető murvás úton. Az időjárással ismét hatalmas szerencsénk volt, a táj is lélegzetelállító, haladtunk is, mi kell még? Sokat fényképeztünk és valami hihetetlen csendben és nyugalomban haladtunk nézelődve a csodálatos

tájakon. Itt-ott akadt némi konfliktus a nyáját őrző kutyákkal, de nagy gázt húzva mindig lemaradtak.

Na persze. Mi inkább lassan és nyugodtan távolodtunk, miközben pár centire ugattak. Bejött a taktika, nem bántottak. Nagy kedvenc ez az út és külön tetszett, hogy pár héttel korábban a Bálnatúra is erre vitt. Hihetetlen, hogy ugyan sok minden azonos, de mégis mennyire más hangulata lehet két túrának. Az extra poén pedig, hogy ugyanonnan indulva hogyan jutunk a mopedekkel töredék sebességgel mégis messzebb?

Esteledett, így kerestünk egy jó kis táborhelyet, ahol Tomi és fia, valamint Janner csatlakoztak hozzánk autóval, hogy másnap együtt hódítsuk meg a Transfagarast. Rögtön indulás után szerelni kellett, mivel Taki mopedjének hátsó gumija kidörzsölte a belsőt. A Fogaras alatt található tó mellett Taki megcserélte a külsőket, adtam neki egy új belsőt és több problémája nem is volt. Közben persze ment a cinkelés, röhögés, de ez már csak ilyen, akinek szerelnie kell, az készüljön arra, hogy a segítőkész haverok körbe állják, és hasznos

tanácsokkal segítik a munkát. ☺

Mivel az idő közben igencsak elszaladt, Taki hiperűrsebességre kapcsolt és felrongyolt a Transfogarasra. Még csak tekernie sem nagyon kellett. Mi pedig Józsival sokat fényképezve a technikát is sűrűn pihentetve szépen haladtunk utána. Elképesztő volt 5-7 km/h sebességgel 2 órán keresztül csodálni a tájat és minden apró érdekességet, vízesést alaposan megbámulni. Mindeközben kaptam a feltartott hüvelykujjakat, dudálásokat és konstans mosolyt a többi közlekedőtől. Annyira pozitív élmény volt, hogy én is folyamatosan vigyorogtam, ennyit talán még egyik túrán sem. Voltak vicces jelenetek is, például amikor pont az egyik legmeredekebb részen egy kanyarban három motoros kamerázott. A klasszikus jelenet, egymásól 1 méterre, felém fordított telefonnal videóztak. Igen ám, de én épp gyök2-vel haladtam, épp azon a határon, hogy tolnom kelljen. Így jó pár másodpercig néztük egymást és nevettünk. A Fogarasi átjáró szépségét és a kilátást úgysem lehet szavakba önteni, beszéljenek inkább a képek:

Lefelé bicikli üzemmódba kapcsolatom és eszement tempóban döntögettem, miközben a hosszabb egyenesekben nassoltam a kosárból. Ronda ugyan, de nagyon praktikus, hogy mindig ott van kéznél az üdítő, keksz. Már szinte lent voltam, amikor olvastam, hogy odafent Takinak volt egy kis kalandja. Szerencsére nem esett el és a motort is gyorsan megjavították, tehát indulhatott is a szálláskeresés. A Fogarastól némileg eltávolodva sikerrel is jártunk. Az este a szokott jó hangulatban telt, tűz, sütögetés, sör, pálinka, ~~medve~~, szundi.

Másnap célul tűztük ki, hogy visszajussunk a Transalpina lábánál hagyott autóhoz és haladjunk nyugatra, amennyit tudunk. Persze mindezt amolyan Takisan, tehát hegyeken átvágva, némi tereppel és sokat biciklizve. A hágók teljesítése utáni győzelmi mámorban úszva kicsit meglepetésként ért, hogy aznap kb annyit tekertem, mint eddig összesen. Nagyon hosszan haladtunk murvás úton, ami 1600 méter fölé is vitt.

Egy komolyabb eső haladt előttünk, így nagyon kellemes volt a hőmérséklet és minden nyirkos volt. Úgy éreztem magam, mintha sétálnék a természetben, ahol lehetett, bicikli módban haladtam és haraptam a levegőt, faltam az illatokat. Jártam már több alkalommal ilyen helyeken, de a sebesség miatt sosem nyílt alkalom ennyire a részese lenni a történéseknek és kiélvezni a pillanatot. Délután értünk csak ki az erdőből és gurultunk le az autóhoz. Szerencsére minden úgy volt, ahogy hagytam, a kukoricás néni vigyázott rá. ☺

Itt Józsi gyorsan blokkot cserélt, egyrészt mert a tartalék 5 sebességes és erősebb is, másrészt mert az eddigi kezdett csörögni. Mi addig bedobtuk a sárgát a kocsiba, átrendeztük a csomagokat és hamarosan indult a csapat. Ráérősen bevásároltam estére, gondoltam úgyis utólérem őket. Hát nem jött be. Hátszegnél Karánsebes felé fordultak én pedig Vajdahunyad felé, de hamarosan jött az infó és megtaláltuk egymást. Vacsora közben Taki latolgatta, hogy másnap mennyit kell menni hazáig, a 8-9 óra mopedezés nem volt valami csábító opció, így nézegetni kezdtük, hogy vajon befér-e a Pajeroba 3 darab moped és két személy. Józsi is kellően talpraesett volt, hogy magára merjük hagyni, nem is tiltakozott, így elkezdtük a logisztikát. 1-2 pedál leszerelése és a fehér első kerekének kivétele után simán befért mindenki. Sínen voltunk, más izgalom híján el is kezdtük egymást cinkelni a medvékkel. Sikerült pont egy méhkaptár mellé sátrazni, a mézről pedig rögtön asszociáltunk a medvére. Olyan jól működött egymás hülyítése, hogy alig tudtam elaludni. ☺

Másnap eseménymentes hazaút után délben már Szegeden pizzáztunk.

A magam részéről tényleg jól éreztem magam, rég mosolyogtam ennyit és külön öröm volt, hogy ez a kis gép – a maga módján - segített közelebb kerülni a természethez és helyiekhez is. Örölnék, ha legközelebb is összehoznánk egy ilyen laza mopedezést, addigra csempészek a Piaggioba némi erőt is. Tény, hogy nem minden moped alkalmas erre, nem is feltétlenül ilyen körülményekre vannak tervezve, de némi kompromisszummal szuperül lehet velük kirándulni.

Köszönöm a szervezést és az élményeket!